

Çocuk ve Küçük Kelebek

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Küçük Kelebek

Aysel Banu YAVUZAL

Mateo sekiz yaşındaydı; sıcak kahverengi tenli, kısa kıvrırcık siyah saçlı ve yuvarlak, neşeli yüzlü bir çocuktü. Ön dişlerinde küçük bir aralık, burnunun üzerinde açık renkli çiller vardı. Pazartesi sabahı Rosa Öğretmen sınıfa yeni bir proje verdi. "Bir yaban hayvanı seçin ve onun yolculuğı hakkında her şeyi öğrenin," dedi, elindeki panoya hafifçe vurarak. Mateo ne seçeceğini hemen biliyordu.

Mateo okul bahçesini her yerden çok severdi. Her gün sarı tişörtünü, yeşil bahçıvan önlüğünü ve kırmızı spor ayakkabılarını giyerdi. Bez çantasında çizim yapmak için bir defter ve bir kalem taşırdı. Sıcak bir taşın üzerine oturup çiçeklerin esintide başlarını sallamasını izledi. Burnunun ucundan küçük, parlak bir şey geçti; uçan bir güneş ışığı parçası gibi.

Bu bir kelebekti; parlak turuncu kanatlı ve siyah damarlıydı. Kenarlarında beyaz benekler parlıyor, ince antenlerinin uçlarında küçük beyaz noktalar vardı. Mateo defterini açtı ve onu dikkatlice çizdi. "Nereden geliyorsun?" diye fısıldadı. Kelebek mor bir çiçeğe kondu, kanatlarını açıp kapattı. Mateo, mevsimler değişince kelebeklerin nereye gittiğini öğrenmeye karar verdi.

Kütüphanede Mateo kelebek göçü hakkında büyük bir kitap buldu. Kelebekler her yıl yüzlerce kilometre uçup daha sıcak yerlere gidiyordu. Yol boyunca dinlenmek ve tatlı nektar içmek için çiçeklere ihtiyaçları vardı. Mateo'nun koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Yani küçük bahçe molalarına ihtiyaçları var, uzun bir araba yolculuğundaki dinlenme yerleri gibi!" dedi kendi kendine. Bu fikri defterine yazdı ve iki kez altını çizdi.

Ertesi gün Mateo öğrendiklerini Rosa Öğretmen'e anlattı. Öğretmen gülümsedi ve sıcak ela gözlerinin çevresindeki çizgiler kırıştı. "Projen gerçek kelebeklere yardım edebilir," dedi. "Doğa patikamızda hiç çiçek olmayan uzun boş alanlar var." Mateo okulun arkasındaki patikaya baktı. Çoğu yer çimen ve topraktı, hiçbir yerde renk yoktu. "O zaman oraya çiçek dikelim!" dedi.

Rosa Öğretmen hafifçe el çırttı. "Doğa kulübü perşembe günü toplanıyor," dedi. "O zaman başlayabiliriz." Mateo eve gitti ve çantasını tohum paketleriyle doldurdu: ayçiçeği, papatya ve parlak kadife çiçeği. Patikanın bir haritasını çizdi ve çiçeklerin büyüyebileceği yerleri işaretledi. O gece, uzun ve rengârenk bir yolun üzerinde dans eden turuncu kanatlar gördü.

Perşembe günü doğa kulübü patikanın yanında toplandı. Rosa Öğretmen küçük el belleri ve eldivenler dağıttı. Mateo küçük çukurlar kazdı ve tohumları tek tek içine bıraktı. Kırmızı spor ayakkabıları çamurlandı, çilli burnu da kirlendi. "Onları nazikçe sula," dedi Rosa Öğretmen. "Sonra bekleyip göreceğiz." Mateo toprağı okşadı ve tohumlara sessizce iyi geceler diledi.

Günler geçti. Mateo her sabah dersten önce patikayı kontrol etti. Önce kahverengi topraktan başka bir şey yoktu. Sonra küçük yeşil filizler topraktan yukarı itildi; sanki merhaba diyen küçük parmaklar gibi. Mateo sevinçle bağırdı ve defterine yazdı: "Dokuzuncu gün, filizler!" Onları dikkatlice suladı ve genç bitkiler güçlü ve uzun büyüyeblsin diye yabancı otları yoldu.

Bir öğleden sonra küçük kelebek geri döndü. Gücsüzce kanat çırdı ve Mateo'nun koluna kondu. Turuncu kanatları yorgun görünüyordu ve uzun bir süre dinlendi. "Çok aç olmalısın," diye fısıldadı Mateo. Ama patikada hâlâ yalnızca yeşil filizler vardı, henüz çiçek yoktu. Kelebek havalandı ve yiyecek tatlı bir şey arayarak uçup gitti.

Mateo endişelendi. "Ya çiçekler çok geç açarsa?" diye sordu Rosa Öğretmen'e. Öğretmen patıkada onun yanına diz çöktü. "Doğa kendi zamanını alır," dedi nazıkçe. "Ama biz yardım edebiliriz." Birlikte bahçe kulübesine yürüdüler. Rosa Öğretmen açmış, parlak çiçeklerle dolu saksılar çıkardı. "Bunları bugün patika boyunca dikebiliriz," dedi.

Mateo ve Rosa Öğretmen saksıları patika boyunca taşıdılar. Mor yıldız çiçeklerini, sarı papatyaları ve pembe koni çiçeklerini boş alanlara yerleştirdiler. Doğa kulübünden başka çocuklar da yardıma geldi; sulama kapları taşıyıp gülümsediler. "Bu, küçük dinlenme yerleri inşa etmek gibi!" dedi bir kız. Mateo gururla başını salladı. Yeşil önlüğünün cebi tohum paketleriyle şişmişti ve çalışırken bez çantası hopluyordu.

Tam ertesi sabah kelebekler geldi. Önce bir tane, sonra üç, sonra daha birçoğu; rengârenk konfeti gibi süzülerek. Küçük turuncu kelebek geri döndü ve mor bir yıldız çiçeğine kondu. Parlak kanatlarını güneş ışığında iyice açtı ve nektar içti. Mateo hiç kıpırdamadan durdu. "Tekrar hoş geldin," diye fısıldadı. "İstediğin kadar burada dinlenebilirsin."

Bütün hafta kelebekler patikayı ziyaret etti. Bazılarının turuncu kanatları vardı, bazıları sarıydı, bazıları da küçük benekli beyazdı. Çiçeklere konup dinlendiler, içtiler ve güneye doğru uçup gittiler. Mateo her türü defterine çizdi. "Artık bir çiçek yolunu takip ediyorlar," dedi Rosa Öğretmen'e. "Yaşam alanları birbirine bağlandığı için güvenle yolculuk edebiliyorlar." Rosa Öğretmen gülümsedi ve onun sözlerini panosuna yazdı.

Cuma günü Mateo defteri açık halde sınıfın önünde durdu. Çiçek ve kelebek çizimlerini gösterdi. "Kelebekler çok uzun bir yol uçuyor," dedi. "Dinlenmek ve yemek için çiçeklere ihtiyaçları var. Çiçek dikersek yaşam alanları arasında küçük köprüler kurarız." Sınıf arkadaşları alkışladı. Rosa Öğretmen ona eve götürmesi için bir ayçiçeği tohumu paketi verdi. "Kendi bahçen için," dedi.

O bahar Mateo evde de ayçiçekleri dikti. Her sabah okuldan önce onları suladı ve küçük kız kardeşi ona yardım etti. Güneşli bir günde turuncu kelebek geri döndü ve yeni açan çiçeklerin üzerinde süzüldü. Mateo sırtıttı, ön dişlerindeki aralık göründü. "Küçük çiçekler," dedi, "büyük bir fark yaratabilir." Kelebek sıcak ışıktaki kanatlarını açtı; sanki onaylıyordu.

Mateo dođanın, birbirine yardım eden ellerden oluřan uzun bir zincir gibi olduđunu öğrendi. Bir çiçek bir kelebeđi besler, bir kelebek polen tařır ve tohumlar bařka bir yerde yeni çiçekler yetiřtirir. Her bahçe parçası, büyük ya da küçük, bir sonrakine bađlanır. Renklerle dolu patikasına baktı ve gülümsedi. Küçük bir çocuk, birkaç tohum ve bolca sabır, turuncu kanatlı yolculara bir yuva hazırlamıřtı.